

Sjedište:

Heinzlova 47a, Zagreb

Kontakti:

tel.: +385 1 4803 444

fax: +385 1 4803 441

e-mail: centarbanka@centarbanka.hr

www.centarbanka.hr

Trgovački sud u Zagrebu

St-1743/2013

n/r. stečajni sudac, g. Nikola Ribarić

Zagreb, 09.01.2019.

Predmet: prijedlog za ispravak tablica vjerovnika

1. Stečajnom vjerovniku ELEKTROPRIVREDA CRNE GORE A.D. Nikšić, V. Karadžića 2, zastupanog po punomoćniku Zoranu Cvitkoviću, odvjetniku iz OD Cvitković i Devide iz Zagreba, Budmanijeva 5, na općem ispitnom ročištu osporena je tražbina u iznosu 7.403.084,00 kn, a koja tražbina se odnosi na isplatu temeljem garancije za dobro izvršenje posla broj 94-660-526-3. Stečajni vjerovnik je podnio tužbu na rješenje o osporenoj tražbini. Parnica se vodila kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem P-625/2017. Trgovački sud u Zagrebu je dana 07. studenoga 2017. presudio da je osnovana tražbina tužitelja Elektroprivreda Crne Gore A.D. Nikšić prema tuženiku – stečajnom dužniku Centar banka d.d. u stečaju Zagreb u iznosu od 7.403.084,00 kn kao vjerovnika IV višeg isplatnog reda. Centar banka d.d. u stečaju na navedenu presudu podnosi žalbu Visokom trgovačkom sudu RH u Zagrebu.
2. Kako je presudom Visokog trgovačkog suda RH u Zagrebu broj 27 Pž-1178/2018-5 od 14. studenog 2018. odbijena žalba Centar banke d.d. u stečaju i potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj 32.P-625/2017, te je ista postala pravomoćna, to se predlaže da stečajni sudac donese rješenje o ispravku tablica stečajnih vjerovnika, tako da za vjerovnika ELEKTROPRIVREDA CRNE GORE A.D. Nikšić, V. Karadžića 2, uvrštenog u tablicu tražbina stečajnih vjerovnika s općeg ispitnog ročišta pod rednim brojem 19. utvrdi postojanje osnovane tražbine u iznosu od 7.403.084,00 kn i to kao tražbine IV višeg isplatnog reda.

Prilozi:

1. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu 32.P-625/2018
2. Presuda Visokog trgovačkog suda RH u Zagrebu 27 Pž-1178/2018-5

Centar banka d.d.-u stečaju

Stečajni upravitelj

< Damir Mikić

Centar banka d.d. u stečaju

Žiro-račun otvoren u Hrvatskoj poštanskoj banci; OIB: 89296739230; SWIFT: HPBZHR2X; IBAN: HR39 2390 0011 1007 85045

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

Zagreb, Amruševa 2/II

32.P-625/2017.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU po sucu toga suda Biserki Pavičić, u pravnoj stvari tužitelja: ELEKTROPRIVREDA CRNE GORE A.D. Nikšić, V. Karadžića 2, zastupanog po punomoćniku Zoranu Cvitkoviću, odvjetniku iz OD Cvitković i Devidé iz Zagreba, Budmanijeva 5, protiv tuženika: CENTAR BANKA d.d. u stečaju, Zagreb, Heinzelova 47A, OIB:89296739230, zastupanog po stečajnom upravitelju Damiru Mikiću iz Zagreba, Trnjanska cesta 23, radi: isplate, nakon provedene i zaključene glavne rasprave dana 19. rujna 2017. godine i objavljene presude dana 07. studenoga 2017. godine

presudio je:

1. Utvrđuje se da je osnovana tražbina tužitelja Elektroprivreda Crne Gore A.D. Nikšić prema tuženiku – stečajnom dužniku Centar banka d.d. u stečaju, Zagreb, u iznosu od 7.403.084,00 kn kao vjerovnika IV višeg isplatnog reda.
2. Tuženik je dužan tužitelju naknaditi parnični trošak u iznosu od 400.756,25 kn, u roku 8 dana pod prijetnjom ovrhe.
3. Tužitelj se odbija sa viškom zahtjeva za trošak u iznosu od 302.068,75 kn.

Obrazloženje

Nesporno je između stranaka da je nad tuženikom otvoren stečajni postupak kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem St-1743/13 dana 30.09. 2013.

Nesporno je da je rješenjem istog suda od 21.01.2014. osporena tražbina tužitelja kao vjerovnika IV višeg isplatnog reda u iznosu od 7.403.084,00 kn, te je vjerovnik upućen na pokretanje parnice radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine.

Rješenje o osporenoj tražbini tužitelj je primio dana 24.03.2014. a tužbu je podnio dana 26.03.2014., što znači da je tužba pokrenuta u predviđenom zakonskom roku od 8 dana od primitka izvatka iz rješenja.

Sporno je da li je prijavljena tražbina tužitelja osnovana.

Tužitelj u tužbi navodi da je potraživanje u gore navedenom iznosu kao protuvrijednost 974.090,00 EUR-a prijavio u stečajnom postupku temeljem zaključenog Ugovora o izdavanju garancije broj 264/2009 od 09.03.2009. godine i Jamstva izvedbe sigurnosti Centar banke d.d. Zagreb broj 94-660-526-3 kao devizne garancije za dobro izvršenje posla. Tvrdi da je sukladno navedenom jamstvu Centar banci d.d Zagreb dana 20.01.2012. uputio Izjavu o povlačenju jamstva tj. nalog da tuženik neopozivo isplati iznos

od 974.090,00 EUR-a sukladno izdanom jamstvu. Tuženik nije postupio po nalogu iz razloga jer je Trgovačko društvo Vemos d.o.o. Marija Bistrica, kao nalogodavac za izdavanje garancije, podnijelo kod Trgovačkog suda u Zagrebu prijedlog za izdavanje privremene mjere koji je usvojen dana 03.02.2012. pod brojem R1-26/12. Po žalbi na ovo rješenje II-stupanski sud svojom odlukom Pž-2497/12 je odluku preinačio i odbio prijedlog da bi trgovačko društvo Vemos ponovno podnijelo prijedlog za izdavanje privremene mjere dana 30.08.2012. pod brojem P-924/12, koji prijedlog je usvojen te je rješenje i potvrđeno po Visokom trgovačkom sudu pod brojem Pž-7976/12, a o izjavljenoj reviziji na ovu odluku, koja je podnesena 04.03.2013. još nije odlučeno u vrijeme osporavanja tražbine.

Tužitelj tvrdi da se njegovo potraživanje prijavljeno u stečaju odnosi na bankarsku garanciju na prvi poziv bez prigovora, pa predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev kojim bi se utvrdila osnovanost prijavljene tražbine tužitelja kao vjerovnika IV višeg isplatnog reda.

Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbeni zahtjev iz razloga postojanja rješenja ovog suda broj P-924/12 tj. privremene mjere kojom se zabranjuje tuženiku da isplati tužitelju iznos iz bankovne garancije sve do okončanja parničnog postupka. Privremena mjera je potvrđena i rješenjem Visokog trgovačkog suda te postala pravomoćna i konačna.

Stečajni upravitelj tuženika navodi da je i tražbina tužitelja, kao vjerovnika II višeg isplatnog reda, također osporena te je upućen na parnicu radi utvrđivanja istog potraživanja.

Uz odgovor na tužbu tuženik je predložio da se na strani tuženika u postupak umiješa kao umješac stečajni upravitelj društva Vemos d.o.o. Marija Bistrica jer je isti bio dužan nastaviti postupak koji je vođen pod brojem P-924/12.

Postupak je vođen pod tadašnjim brojem P-728/14., ali je na ročištu 06.02.2015. doneseno rješenje o prekidu postupka do pravomoćnog okončanja postupka koji se vodi kod ovog suda pod brojem P-2583/14. Tužitelj je podneskom od 13.07.2016. obavijestio sud da je u navedenom postupku odneseno pravomoćno rješenje pa predlaže nastavak postupka, a koji je sud odredio rješenjem od 03.02.2017. Nastavljeni postupak vodi se pod novim brojem P-625/17.

Sud je proveo dokaze uvidom u Ugovor o izdavanju garancije, u Jamstvo izvedbe sigurnosti izdano po Centar banci d.d. Zagreb, u Izjavu o povlačenju jamstva od 20.01.2012. u predmet ovog suda R1-26/12, P-2583/14, koji je ranije vođen pod brojem P-924/12 i P-999/14, u ovjereni prijevod pismena od 11.10.2012. iz arbitražnog postupka kojeg je pokrenulo društvo Vemos d.o.o. pred Međunarodnim arbitražnim sudom pri Međunarodnoj trgovačkoj komori u Parizu i saslušanjem Tomislava Orehovca – stečajnog upravitelja u stečajnom postupku nad Vemos d.o.o. Marija Bistrica.

Uvidom u Ugovor o izdavanju garancije broj 264/2009. pod oznakom MBK:2111837 od 09.03.2009. godine sud je utvrdio da je ugovor sačinjen između Centar banke d.d. Zagreb, Vemos d.o.o. za projektiranje, proizvodnju, montažu i servisiranje iz Marije Bistrice, OIB:96684539822, kao nalogodavca kojeg zastupa direktor Darko Petričević, Ventilator – TVUS d.o.o. za projektiranje i izradu termoventilacijskih uređaja i sistema iz Marije Bistrice, OIB:41150157576, kao solidarnog dužnika I kojeg zastupa direktor Darko Petričević i tvrtke Petrakom trgovina i usluge d.o.o. Zagreb, OIB:78552160310, kao solidarnog dužnika II, kojeg zastupa direktor Darko Petričević.

Prema čl. 1 ovog Ugovora konstatira se da su tvrtke Vemos, Dalekovod d.d. Zagreb i Krško iz Slovenije dana 15.09.2008. zaključile Konzorcijski ugovor kojime su regulirali međusobne odnose i posao vezano za zamjenu elektrofilterskog postrojenja u TE Pljevlja, PECC Crna Gora, za sudjelovanje na međunarodnom javnom nadmetanju u kojem je nalogodavac vođa konzorcija. Konstatirano je da je banka (Centar banka d.d. Zagreb) dana 07.11.2008. na zahtjev nalogodavca izdala ponudbenu garanciju broj 94-660-513-8 u iznosu

od 240.000,00 EUR-a za sudjelovanje na međunarodnom javnom nadmetanju broj ID 2005 65 465; da je Vemos d.o.o. kao nalogodavac dana 18.02.2009. sa Elektroprivredom Crne Gore A.D. Nikšić, kao korisnikom garancije zaključio ugovor broj 10-00-1732 o zamjeni elektrofilterskog postrojenja u TE Pljevlja u vrijednosti od 9.740.900,00 EUR-a te je nalogodavac preuzeo obavezu pribavljanja devizne garancije za uredan povrat avansa u korist Korisnika garancije, sukladno uvjetima međunarodnog nadmetanja. te da je nalogodavac zahtjevima od 24.02.2009. i 09.03- 2009 zatražio od banke izdavanje devizne garancije za dobro izvršenje posla **na rok do 30.01.2012.** u iznosu od 974.090,00 EUR-a u korist Korisnika garancije, što predstavlja 10% od ugovorene vrijednosti posla.

Prema čl. 2 Ugovora banka izdaje u korist Elektroprivrede Crne Gore A.D. Nikšić **deviznu garanciju za dobro izvršenje posla, plativu na prvi poziv bez prigovora,** prema ugovorenoj dokumentaciji iz čl. 1 **na iznos od 974.090,00 EUR-a**, s rokom važnosti 30 dana nakon isteka datuma od razdoblja za prijavu neusklađenosti, tj. od datuma kada je izdana dozvola za rad, a najkasnije do 30. 01. 2012.

Prema čl. 4 st. 1 navedeno je da je nalogodavac dužan postupati pošteno i savjesno, primjenjujući pažnju koja se zahtjeva u poslovnom prometu, a prema stavku 2 je navedeno : ukoliko ipak nastupi garantirani slučaj, te Korisnik garancije postavi prema banci zahtjev za isplatu dijela ili cijelog garantiranog iznosa, banka će osnovanost tog zahtjeva ocijeniti isključivo na temelju uvjeta navedenog u garanciji ne upuštajući se u ispitivanje pravnog osnova zahtjeva. Da bi izvršila plaćanje banci nije potrebna suglasnost nalogodavca i solidarnih dužnika , a nalogodavac je dužan obavijestiti banku o nemogućnosti ispunjenja obaveze za čije osiguranje je izdana garancija najmanje 8 radnih dana prije roka u kojem korisnik garancije može banku pozvati na plaćanje.-

Prema čl. 5 navedeno je da u slučaju nastupa garantiranog slučaja (poziva na plaćanje) nalogodavac i solidarni dužnici su obavezni najkasnije dva radna dana prije dospelja obaveze prema korisniku garancije doznačiti Banci devizni iznos ili protuvrijednost u kunama devizne obveze. Po stavku 2 navedeno je da ukoliko banka plati po izdanoj garanciji plaćeni iznos predstavlja njezino dospjelo potraživanje, na koje obračunava zateznu kamatu, sukladno Odluci o kamatnim stopama banke.

U daljnjim člancima Ugovora uređuju se odnosi i osiguranja banke za izdanu bankovnu garanciju i obaveze nalogodavca i solidarnih dužnika.

Uvidom u ovjereni prijevod jamstva od 18.02.2009. sud je utvrdio da je Centar banka d.d. Zagreb izdala Jamstvo Izvedbe sigurnosti broj 94-660-526-3 u korist Elektroprivrede Crne Gore po kojem neopozivo i neovisno jamči isplatiti po prvom navedenom zahtjevu iznos od 974.090,00 EUR-a u slučaju primitka izjave da izvođač nije ispunio obveze iz Ugovora o zamjeni postrojenja elektrostatičkog filtera u TE Pljevlja te se odriče svih prigovora i obrana po tom Ugovoru. Navedena sredstva banka je dužna proslijediti banci KFW u Frankfurtu na Majni prema označenom broju računa u ime i za račun Elektroprivrede Crne Gore. U Jamstvu je navedeno da istječe u roku ne duljem od 30 dana po isteku roka ispostave Izjave o neispranosti , odnosno 30 dana nakon izdavanja Jamstva činidbe, ali najkasnije do 30.01.2012. Posebno postoji napomena da se na jamstvo primjenjuju zakoni Republike Hrvatske.

Uvidom u pismo tužitelja od 20.01.2012. upućeno Centar banci d.d. Zagreb, Elektroprivreda Crne Gore dostavlja izjavu povlačenja jamstva izvedbe broj 94-660-526-3 , u kojem je navedeno da tvrtka Vemos d.o.o. kao izvođač nije bila u stanju osigurati neprekidan rad elektrostatičkog filtera u postrojenju TE Pljevlja ispod ili na razini jednakoj ugovornom maksimumu jamčene emisije prašine i time nije okončala završetak svih radova specificiranih u Ugovoru, pa se ova činjenica smatra neispunjavanjem ugovornih obveza izvođača, zbog

32.P-625/2017.

čega tužitelj potražuje po izdanom ugovoru i jamstvu neopozivu i neovisnu isplatu ugovorenog iznosa jamstva.

Uvidom u spis P-2583/14 ranije pod oznakom P-924/12 sud je utvrdio da je društvo Vemos d.o.o. Marija Bistrica dana 28.02.2012. protiv ovdje tužitelja Elektroprivreda Crne Gore podnijelo tužbu radi opravdanja privremene mjere koja je donesena po ovom sudu pod brojem R1-26/12. Navedenom tužbom tužitelj postavlja tužbeni zahtjev na zabranu naplate i primitka isplate po bankarskoj garanciji – Jamstvu izvedbe sigurnosti 94-660-526-3 izdavatelja Centar banke d.d. Zagreb izdane dana 18.02.2009. u korist Elektroprivrede Crna Gora, a u iznosu 974.090,00 EUR-a. U postupku je tuženik dao odgovor na tužbu u kojem je osporio tužbeni zahtjev prvenstveno ističući da je po rješenju suda R1-26/12 izjavio žalbu o kojoj nije još odlučeno te je istakao prigovor nenadležnosti suda u Republici Hrvatskoj obzirom da tuženik ima sjedište izvan Republike Hrvatske, a u Republici Hrvatskoj nema niti poslovnu jedinicu niti imovinu. Stavio je i prigovor promašene aktivne legitimacije. Novim podneskom od 27.08.2012. tuženik je obavijestio sud da je I-stupanjsko rješenje Trgovačkog suda broj R1-26/12 preinačeno te je u cijelosti odbijen prijedlog tužitelja za izdavanje privremene mjere. U postupku pod brojem P-924/12. doneseno je rješenje dana 30. 08.2012. kojim se usvaja zahtjev tužitelja i izdaje privremena mjera kojom se zabranjuje tuženiku kao i Centar banci d.d. Zagreb isplata temeljem bankarske garancijePovodom izjavljene žalbe tuženika kao protivnika osiguranja na rješenje P-924/12. Visoki trgovački sud RH potvrdio je navedeno rješenje uz obrazloženje da su ispunjene kumulativne pretpostavke za ovakvo rješenje, u smislu odredaba Ovršnog zakona, jer da je protivnik osiguranja referentnim pismom od 29.04.2011. i izjavom od 11.05.2011. potvrdio da su isporučeni svi projekti i oprema te izvedeni svi radovi.

Na ovakvo II-stupanjsko rješenje tuženik – protivnik osiguranja je podnio izvanrednu reviziju dana 04.03.2013., a tužitelj Vemos d.o.o., dana 11.04.2013., obavijestio sud da se nalazi u postupku predstečajne nagodbe kod FINA-a Regionalni centar Zagreb, pa predlaže prekid postupka.

Sud je, međutim, donio rješenje o prekidu postupka broj P-924/12. od 11.02.2014. iz razloga jer je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak kod Trgovačkog suda u Zagrebu broj St-1375/13 od 29.01.2014. Nastavak postupka moguć je kad stečajni upravitelj isti preuzme.

U navedenom postupku tuženik je predložio nastavak postupka pa je sud donio rješenje o nastavku prekinutog postupka dana 15.09.2014., koje je postalo pravomoćno te je daljnji postupak vođen pod novim brojem P-2583/14.

Odlučujući o reviziji tuženika u navedenom postupku Vrhovni sud RH donio je dana 07.01.2015. rješenje kojim se revizija odbacuje kao nedopuštena.

U ovom spisu tuženik je naknadno obavijestio sud da postoji pravomoćno okončan arbitražni postupak pred Međunarodnim arbitražnim sudom pri Međunarodnoj trgovačkoj komori u Parizu pa predlaže da se u ovom postupku donese rješenje o nenadležnosti, ukinu provedene radnje i tužba odbaci, pozivajući se na Opće uvjete po kojima je zaključen Ugovor broj 10-00-1732 od 18.02.2009. prema javnom natječaju za zamjenu elektrostatičkih filtera na objektima TE Pljevlje i to točke 20.6 u kojoj je određeno da će se u slučaju spora, ako se ne riješi mirnim putem, spor rješavati putem nadležne arbitraže pred Međunarodnim arbitražnim sudom pri Međunarodnoj trgovačkoj komori u Parizu.

Sud je u postupku P-2583/14 povodom prijedloga tuženika održao ročište dana 11.04.2016. te je dana 09.05.2016. donio rješenje kojim se oglašava nenadležnim, ukidaju se sve provedene radnje u postupku i tužba odbacuje, iz razloga jer je u ugovoru kojim je ugovoreno izvođenje radova na TE ugovoreno rješavanje sporova putem arbitraže, pa da nije

32.P-625/2017.

nadležan i sve to primjenom odredbom čl. 42 st. 1 Zakona o arbitraži. Ujedno je ukinuo provedene radnje i tužbu odbacio. Rješenje je postalo pravomoćno dana 26.05.2016.

Uvidom u spis R1-26/12 sud je utvrdio da je u tom predmetu predlagatelj osiguranja Vemos d.o.o. Marija Bistrica protiv protivnika osiguranja Elektroprivrede Crna Gora, dana 27.02.2012. zatražio, te je sud usvojio prijedlog za donošenje privremene mjere kojom se zabranjuje tuženiku i Centar banci naplata i primitak isplate po bankarskoj garanciji broj 94-660-526-3. Rješenje suda kojim se usvaja zahtjev doneseno je dana 03.02.2012. , a povodom izjavljene žalbe protivnika osiguranja Visoki trgovački sud svojim rješenjem broj PŽ-2497/12 od 16.07.2012. preinačio rješenje i odbio u cijelosti prijedlog predlagatelja za izdavanje privremene mjere radi osiguranja nenovčane tražbine.

Uvidom u spis ovog suda broj P-999/14. sud je utvrdio da je tužitelj – Elektroprivreda Crne Gore protiv tuženika – stečajnog dužnika Vemos d.o.o. u stečaju podnio tužbu dana 23.04.2014. radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine u iznosu od 2.042.032,13 kn, a temeljem rješenja o osporenim tražbinama broj St-1375/13. od 29.01.2014. Tražbinu je vjerovnik prijavio temeljem neizvršenih radova po listi reklamacija, neisporučene opreme, umanjene količine ugrađenog materijala i fakturiranih toplih obroka i materijala iz Ugovora o izvođenju radova na TE Pljevlje od 18.02.2009.

Iz Izvatka iz rješenja o osporenim tražbinama vidljivo je da je tražbina osporena iz razloga jer prijavljena tražbina nije evidentirana u poslovnim knjigama stečajnog dužnika, a da vjerovnik nije dostavio isprave iz kojih bi ista nesporno proizlazila. Stečajni upravitelj se kod davanja ovakvog odgovora poziva na postojanje referentnog pisma tužitelja od 29.04.2011. kojim Elektroprivreda Crne Gore potvrđuje da je Vemos izvršio rekonstrukciju postrojenja koje je pušteno u pogon 12.12.2009. te su ispunjeni svi ugovorni i projektni parametri te da nema primjedbi na realizaciju.

Povodom ovakvog odgovora tužitelj je osporio navode iz razloga jer da je ovakvo pismo potpisao na molbu Vemosa d.o.o. radi sudjelovanja na međunarodnom natječaju u Rumunjskoj što dokazuje e-mailom od 20.04.2011. godine, iako nisu bile izvršene sve ugovorne obveze ni završeni svi radovi. Da nisu završeni radovi, tužitelj navodi e-mail korespondenciju stranaka u tijeku 09. mjeseca 2011. godine , a pogotovo se poziva na e-mail Vemosa od 23.09. 2011. godine iz kojeg se vidi da je do tada Vemos izvršio svega 80% ugovorenih radova.

U postupku pod brojem P-999/14. doneseno je rješenje o prekidu postupka dana 06.04.2017. iz razloga što je društvo Vemos d.o.o.u stečaju brisano iz registra. Rješenje je postalo pravomoćno te do donošenja ove odluke postupak nije nastavljen.

Uvidom u sudski registar sud je utvrdio da je Vemos d.o.o. u stečaju brisan nakon donošenja rješenja o zaključenju i obustavi stečajnog postupka i to rješenjem sudskog registra broj Tt 17/7674-1 od 27.03.2017.

Iz dokumentacije u ovom spisu i to e-maila društva Ventilator od 27.09.2011. proizlazi da je ovo društvo obavijestilo Elektroprivredu Crne Gore da će postupiti po zahtjevu Elektroprivrede Crne Gore od 23.09.2011. te sve preostale radove – oko 20% vrijednosti ukupnih radova po LOP listi i reklamacijama završiti do 10.10.2011. te do istog datuma dostaviti i produljenje roka Performance Bonda, a e- mailom od 11.10.2011. obavještavaju tužitelj da su suglasni s njegovim prijedlozima iz dopisa od 11.10.2011, ispričavaju se zbog kašnjenja do kojeg je došlo, kao i radi kašnjenja u produženju garancije.

Iz dopisa tužitelja od 11.10. 2011 proizlazi da je isti suglasan sa produžetkom roka za izvršenje ugovornih obveza te traži da mu se dostave i ugrade HV regulatori u roku deset dana od dopisa i u istom roku da se dostavi produžetak bankarske garancije. Isto tako, poziva

32.P-625/2017.

se ventilator da neizvršene radove završi u tom roku , a kako je to potvrđeno iz e-maila ventilatora od 23.09.2011.

Iz svih gore navedenih činjenica sud utvrđuje da izvođač radova Vemos d.o.o. koji je bio nalogodavac za izdavanje bankarske garancije, nije ispunio svoje ugovorne obveze u cijelosti pa je opravdano postojalo potraživanje tužitelja, kao naručitelja radova, za neizvršeni ili reklamirani posao prema izvršitelju i nalogodavcu , a isto tako i prema ovdje tuženiku koji je u ime izvršitelja i nalogodavca izdao bankarsku garanciju. Bankarska garancija je , prema tekstu kako je izdana, zapravo bankovno jamstvo koje je prema hrvatskim propisima normirano člankom 1039 Zakona o obveznim odnosima.

Prema navedenom članku bankarsko jamstvo je svaka obaveza na plaćanje određenog novčanog iznosa, bez obzira na to kako je nazvana, na pisani zahtjev korisnika i uz podnošenje banci dokumenata, ako su navedeni u jamstvu. Bankarsko jamstvo je samostalna obaveza banke, neovisna o osnovnom poslu. Budući se iz teksta bankarske garancije vidi da se radi o tzv. jamstvu bez prigovora, to je isto normirano člankom 1043 Zakona o obveznim odnosima.

Navedeni članak navodi da "ako bankarsko jamstvo sadrži uglavu, "bez prigovora", "na prvi poziv" ili sadrži riječi koje imaju isto značenje, banka ne može isticati prema korisniku prigovore koje nalogodavac kao dužnik može isticati prema korisniku po osiguranoj obvezi. Nalogodavac je dužan platiti banci sve iznose koje je banka platila po osnovu jamstva izdanog s navedenim ugovorom , a korisnik jamstva dužuje nalogodavcu iznos primljen po osnovi jamstva na koji inače ne bi imao pravo zbog opravdanih prigovora nalogodavca."

S obzirom da se prijava potraživanja tužitelja u stečaj odnosi na bankarsku garanciju "bez prigovora " i na "prvi poziv", to je takva tražbina tužitelja osnovana, a tim više što su otpali svi razlozi po kojima je stečajni upravitelj tražbinu osporio (postojanje privremenih mjera koje su naknadno ukinute).

Valjalo je stoga u cijelosti usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja, a kako je to označeno u izreci.

Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154 st. 1 ZPP-a po kojem je tuženik dužan tužitelju naknaditi nastali parnični trošak.

Prema čl. 155 tužitelju se priznaje samo trošak koji je bio nužno potreban , a u skladu sa važećom Tarifom o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 142/12 i 103/14.).

Tužitelju se stoga priznaje trošak sastava tužbe u punom iznosu Tarife po Tbr.7/1 u iznosu od 62.020,00 kn, sastav obrazloženog pismenog podneska od 03.07.2014. u istom iznosu po Tbr. 8/1, zastupanje na ročištu od 10.11.2014. u visini 50% Tarife po Tbr. 9/2 u iznosu od 31.010,00 kn, zastupanje na ročištu 06.02.2015. u punom iznosu Tarife po Tbr. 9/1 od 62.020,00 kn , za sastav podneska 13.06.2016. kojim se traži nastavak postupka po Tbr. 8/3 u visini od 25% u visini 15.505,00 kn , za zastupanje na ročištu 03.05.2017. 50% troška tj. 31.010,00 kn , za sastav podneska od 09.05.2017. radi dostave dokumentacije po Tbr.8/3 500,00 kn, za zastupanje na ročištu 04.07.2017. koje je odgođeno po Tbr. 9/5 500,00 kn i za zastupanje na ročištu 19.09.2017. po Tbr. 9/1 puni iznos Tarife 62.020,00 kn. Ukupno priznati trošak tužitelja iznosi 316.605,00 kn, na koji mu pripada pravo na PDV u iznosu od 79.151,25 po Tbr. 42 i trošak pristojbe na tužbu od 5.000,00 kn, što je sveukupno trošak od 400.756,25 kn.

Preostali trošak nije bio ni nužan niti potreban, pa ga je valjalo odbiti s obzirom da je

32.P-625/2017.

tužitelj zatražio ukupan trošak u iznosu od 702.825,00 kn.

U Zagrebu, 07. studenoga 2017. godine

Sudac:
Biserka Pavičić v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu RH u roku od 8 dana po primitku ove presude, a ulaže se putem ovog Suda u 2 primjerka za Sud i po 1 za svaku protivnu stranku

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik:
Željka Rončević

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
od glavnog pisara
17.11.2017. 17:00

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU
PRIMLJENO

12-12-2018

poštom ☒ neposredno
u primj. priloga
pristojba *R*

Poslovni broj: 27 PŽ-1178/2018-5

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA I RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Lidije Tomljenović, predsjednika vijeća, Marine Veljak, suca izvjestitelja i Mirne Maržić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ELEKTROPRIVREDA CRNE GORE A.D. Nikšić, V. Karadžića 2, kojeg zastupa punomoćnik Zoran Cvitković, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Cvitković i Devidé d.o.o. iz Zagreba, Budmanijeva 5, protiv tuženika CENTAR BANKA d.d. u stečaju, OIB 89296739230, Zagreb, Heinzelova 47a, kojeg zastupa stečajni upravitelj Damir Mikić iz Zagreba, Trnjanska cesta 23, radi utvrđenja osnovanosti tražbine u iznosu od 7.403.084,00 kn, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovojoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-625/2017 od 7. studenog 2017., u sjednici vijeća održanoj 14. studenog 2018.

presudio je

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-625/2017 od 7. studenog 2017. u točkama 1. i 2. izreke.

II. Djelomično se odbijâ tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-625/2017 od 7. studenog 2017. u dijelu točke 3. izreke kojim je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu troška u iznosu od 232.046,25 kn.

III. Djelomično se uvažava tužiteljeva žalba, preinačuje točka 3. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-625/2017 od 7. studenog 2017. za iznos od 70.022,50 kn i sudi:

Nalaže se tuženiku platiti tužitelju parnični trošak u iznosu od 70.022,50 kn (sedamdesettisućadvadesetdvije kune i pedeset lipa), u roku od osam dana.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak žalbenog postupka u iznosu od 6.496,00 kn (šesttisućčetiristodevedesetšest kuna), u roku od osam dana.

riješio je

Djelomično se odbacuje tuženikova žalba podnesena protiv točke 3. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-625/2017 od 7. studenog 2017., kao nedopuštena.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-625/2017 od 7. studenoga 2017. utvrđena je osnovanom tražbina tužitelja Elektroprivreda Crne Gore A.D. Nikšić prema tuženiku – stečajnom dužniku Centar banka d.d. u stečaju Zagreb u iznosu od 7.403.084,00 kn kao vjerovnika IV. višeg isplatnog reda (točka 1. izreke). Tuženiku je naloženo tužitelju naknaditi parnični trošak u iznosu od 400.756,25 kn (točka 2. izreke), dok je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu troška u iznosu od 302.068,75 kn (točka 3. izreke).

Takvu je odluku prvostupanjski sud donio budući da je stečajni upravitelj stečajnog dužnika Centar banka d.d. u stečaju Zagreb osporio prijavljenu tražbinu stečajnog vjerovnika Elektroprivreda Crne Gore A.D. Nikšić (čl. 266. st. 1. Stečajnog zakona - „Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17; dalje: SZ).

U obrazloženju pobijane presude, prvostupanjski sud je naveo da je nad tuženikom otvoren stečajni postupak rješenjem tog suda poslovni broj St-1743/2013 od 30. rujna 2013. u kojem postupku je tužitelju osporena tražbina u iznosu od 7.403.084,00 kn (protuvrijednost 974.090,00 EUR).

Tužitelj je podnio tužbu radi utvrđenja njegove osporene tražbine kao tražbine vjerovnika IV. višeg isplatnog reda u iznosu od 7.403.084,00 kn. Tužbeni zahtjev se odnosi na potraživanje po bankarskoj garanciji sa naznakom „bez prigovora“ i na „prvi poziv“. Tuženik je u korist tužitelja izdao garanciju po nalogu društva Vemos d.o.o. Marija Bistrica (Ugovor o izdavanju garancije broj 264/2009 od 9. ožujka 2009.) i Jamstvo izvedbe sigurnosti broj 94-660-526-3, kao devizne garancije za dobro izvršenje posla. Tužitelj je tuženiku 20. siječnja 2012. uputio nalog za isplatu iznosa od 974.090,00 EUR sukladno izdanom jamstvu, po kojem tuženik nije postupio.

Tuženik se tužbenom zahtjevu usprotivio navodeći da je rješenjem tog suda poslovni broj P-924/2012 privremenom mjerom zabranjeno tuženiku isplatiti tužitelju iznos iz bankovne garancije, sve do okončanja tog parničnog postupka.

Utvrdivši da je tužiteljeva tražbina u stečajnom postupku osporena i iz razloga jer nije evidentirana u poslovnim knjigama stečajnog dužnika i da se stečajni upravitelj pozvao na referentno pismo tužitelja kojim potvrđuje da je izvođač radova Vemos d.o.o. izvršio sve ugovorne obveze, ocjenom izvedenih dokaza (isprava) prvostupanjski sud je zaključio o neosnovanosti prigovora, jer je utvrdio da izvođač radova Vemos d.o.o. koji je bio nalogodavac za izdavanje bankarske garancije, nije ispunio svoje ugovorne obveze u cijelosti, a koje se u konačnici obvezalo dovršiti društvo Ventilator d.o.o. Stoga je prvostupanjski sud zaključio da je opravdano tužiteljevo potraživanje kao naručitelja radova jer radovi nisu dovršeni i jer je tužitelj reklamirao posao prema izvršitelju i nalogodavcu društvu Vemos d.o.o. Tuženik je u ime izvršitelja i nalogodavca izdao bankarsku garanciju za dobro izvršenje posla i otuda njegova obveza prema tužitelju.

Prvostupanjski je sud utvrdio osnovanim tužiteljevo potraživanje iz bankarske garancije kao samostalne obveze banke, neovisne o osnovnom poslu. Budući da se iz teksta bankarske garancije vidi da se radi o tzv. jamstvu bez prigovora, tužbeni zahtjev je sud ocijenio osnovanim na temelju odredaba čl. 1039. i čl. 1043. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 125/11; dalje: ZOO) i stoga jer je privremena mjera kojom se zabranjuje banci isplata po toj garanciji kasnije ukinuta. O troškovima postupka odlučeno je primjenom čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 85/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP).

Protiv navedene presude žalbe su podnijeli tužitelj i tuženik.

Tuženik je podnio žalbu protiv navedene presude u cijelosti iz svih žalbenih razloga, s prijedlogom da je ovaj sud preinači ili ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

U obrazloženju žalbe tuženik u bitnome ponavlja navode iznijete tijekom postupka da je u predmetu tog suda poslovni broj P-924/2012 donijeta privremena mjera kojom je tuženiku zabranjeno isplatiti tužitelju tražbinu iz osnove bankarske garancije do pravomoćne odluke u tom postupku.

Daljnjim žalbenim navodima ističe da se isti sud oglasio nenadležnim za vođenje postupaka između društva Vemos d.o.o. i tužitelja jer je između njih ugovorena Međunarodna arbitraža za rješavanje sporova pa se isti sud, u predmetu koji se vodio pod poslovnim brojem P-2583/2014, proglasio nenadležnim, a tužbu odbacio pravomoćnim rješenjem od 26. svibnja 2016.

U konačnici tuženik ističe da je prvostupanjski sud propustio utvrditi koji to konkretno nedovršeni radovi čine 20% nedovršenih radova kao i razloge zašto je društvo Ventilator d.o.o. preuzelo njihovo izvođenje, a ne Vemos d.o.o., zatim koji to novčani iznos predstavljaju nedovršeni radovi i jesu li obuhvaćeni bankovnom garancijom. Smatra da je tužiteljevim pristankom da Ventilator d.o.o. dovrši radove došlo do novacije obveze društva Vemos prema tuženiku koja nije obuhvaćena predmetnom garancijom i osnovnim ugovorom, a na novaciju tuženik nije izdao novu garanciju ili dodatak postojećoj garanciji, pa smatra da je na taj način tuženik oslobođen isplate bankovne garancije.

Odgovarajući na tužnikovu žalbu tužitelj je u bitnome osporio osnovanost žalbenih navoda, smatrajući da tuženik nije osporio niti jednu odlučnu činjenicu te da je sud donio pravilnu i zakonitu odluku koju je valjano obrazložio.

Tužitelj je podnio žalbu protiv dijela odluke o troškovima u dijelu kojim je odbijen njegov zahtjev za naknadom troška u iznosu od 302.068,75 kn (točka 3. izreke). Žalbu je podnio zbog pogrešne primjene materijalnog prava jer smatra da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14 i 118/14; dalje: OT), navodeći za koje radnje smatra da je sud odredio pogrešnu nagradu. Predlaže pobijani dio odluke o troškovima postupka preinačiti podredno ukinuti i predmet vratiti na ponovno odlučivanje.

Odgovor na tužiteljevu žalbu nije podnesen.

Tužiteljeva žalba je djelomično osnovana.

Tuženikova žalba djelomično nije osnovana, a djelomično nije dopuštena.

Protiv odluke suda kojom je odbijen dio zahtjeva protivne strane, tuženik nema pravnog interesa izjaviti žalbu. Stoga tužiteljev neuspjeh s dijelom tužbenog zahtjeva (u ovom slučaju, s dijelom parničnih troškova), tuženiku oduzima pravni interes pobijati takvu odluku suda. Iz tih je razloga primjenom čl. 358. ZPP-a, tuženikova žalba protiv točke 3. izreke pobijane presude odbačena.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju čl. 365. st. 2. ZPP-a, u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je ona pravilna i zakonita, osim u dijelu parničnih troškova.

Tužitelj je podnio tužbu radi utvrđenja osporene tražbine kao tražbine vjerovnika IV. višeg isplatnog reda u iznosu od 7.403.084,00 kn, prijavljene u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom kod istog suda pod poslovnim brojem St-1743/2013.

Tužbeni zahtjev se odnosi na potraživanje po deviznoj bankarskoj garanciji plativoj na prvi poziv bez prigovora.

Tuženik je sklopio Ugovor o izdavanju garancije broj 264/2009 od 9. ožujka 2009. s društvom Vemos d.o.o. kao nalogodavcem i društvima Ventilator-Tvus d.o.o. i Petrakom d.o.o. kao solidarnim dužnicima, u korist tužitelja, na iznos od 974.090,00 EUR, koji su potpisale sve ugovorne stranke (list 34.-39. spisa). Tuženik je potpisao i Jamstvo izvedbe sigurnosti broj 94-660-526-3, kojim jamči isplatu iznosa od 974.090,00 EUR i „odriče se svih prigovora i obrana po Ugovoru o zamjeni postrojenja elektrostatičkog filtra u Termoelektrani Pljevlja“, kojeg je tužitelj sklopio s društvom Vemos d.o.o. Marija Bistrica (list 30. spisa).

Tužitelju je osporeno potraživanje prijavljeno u stečajnom postupku nad tuženikom, iz razloga što je izdana privremena mjera po prijedlogu društva Vemos d.o.o. i jer je Vemos d.o.o. podnio tužbu protiv ovdje tužitelja radi osporavanja osnovanosti potraživanja (rješenje poslovni broj St-1743/2013 od 21. siječnja 2014. -list 6. spisa).

Privremena mjera kojom se zabranjuje tuženiku isplatiti tužitelju predmetni iznos tražbine iz osnove izdane bankarske garancije, izdana je do pravomoćnosti odluke u predmetu u kojem je mjera donesena, a koji se vodi kod istog suda pod poslovnim brojem P-924/2012 (list 72. spisa), kako je to tuženik naveo u odgovoru na tužbu.

Među strankama nije sporno da je u predmetu poslovni broj P-924/2012 tužitelj Vemos d.o.o. Marija Bistrica podnio tužbu protiv ovdje tužitelja radi opravdanja privremene mjere koju je donio isti sud: zabranom isplate po bankarskoj garanciji – Jamstvu izvedbe

sigurnosti 94-660-526-3 izdavatelja Centar banka d.d. Zagreb izdane 18. veljače 2009. u korist Elektroprivrede Crne Gore, u iznosu od 974.090,00 EUR. Međutim, kako je u predmetu poslovni broj P-924/2012 rješenjem od 11. veljače 2014. prekinut postupak jer je i nad tužiteljem Vemos d.o.o. rješenjem poslovni broj St-1375/2013 od 29. siječnja 2014. otvoren stečajni postupak, postupak je na tuženikov prijedlog nastavljen pod novim brojem P-2583/2014. U nastavku postupka tužba je u tom predmetu rješenjem od 9. svibnja 2016. pravomoćno odbačena, sud se oglašio stvarno nenadležnim i ukinute su sve provedene radnje. Kako je privremena mjera zabrane isplate po bankovnoj garanciji izdana do okončanja parničnog postupka, to je pravomoćnošću rješenja o odbacivanju tužbe i ta mjera prestala.

Ističe se da je tužba odbačena zbog stvarne nenadležnosti suda, jer su stranke ugovorile da će se u slučaju spora, ako se ne riješi mirnim putem, spor rješavati putem nadležne arbitraže pred Međunarodnim arbitražnim sudom pri Međunarodnoj trgovačkoj komori u Parizu. Tužitelj je podneskom od 3. srpnja 2014. izvijestio sud da je društvo Vemos (predlagatelj privremene mjere) pokrenulo postupak protiv tužitelja pred arbitražom, zbog čega je glavni tajnik arbitraže pozvao tužitelja na uplatu predujma, pa kako Vemos d.o.o. nije uplatio predujam, obaviješteni su da se glavna potraživanja i protupotraživanja smatraju povučenim s danom 10. listopada 2012.

Dakle, sam tuženik navodi da je tužba pred prvostupanjskim sudom u postupku koji se vodio pod poslovnim brojem P-2583/2014 odbačena, a tužba pred arbitražnim sudom smatra se povučenom, slijedom čega proizlazi da tuženik nije opravdao privremenu mjeru zabrane isplate iznosa garancije, koja je trajala do pravomoćnosti odluke u predmetu poslovni broj P-2583/2014.

Stoga, kako se predmetnim ugovorom i jamstvom, tuženik obvezao isplatiti garantirani iznos tužitelju kao korisniku garancije u cijelosti, na prvi poziv bez prigovora, prema ugovornoj dokumentaciji i zahtjevu nalogodavca od 24. veljače 2009. i 2. ožujka 2009. (čl. 2. ugovora), to je tužiteljeva tražbina osnovana.

Tuženik nije istaknuo niti jedan prigovor koji se odnosi na uvjete iz garancije, već su njegovi prigovori usmjereni isključivo na osnovni posao za koji je garancija izdana.

Kako se radi o zahtjevu iz bankovne garancije i jamstva, on se mora cijeliti prema odredbama čl. 1039. do čl. 1044. ZOO-a.

Bankarsko jamstvo je svaka obaveza na plaćanje određenog novčanog iznosa, bez obzira na to kako je nazvana, na pisani zahtjev korisnika i uz podnošenje banci dokumenata, ako su navedeni u jamstvu (čl. 1039. st. 1. ZOO-a).

Bankarsko jamstvo je samostalna obveza banke, neovisna o osnovnom poslu (čl. 1039. st. 2. ZOO-a).

Ako bankarsko jamstvo sadrži u glavi, „bez prigovora“, „na prvi poziv“ ili sadrži riječi koje imaju isto značenje, banka ne može isticati prema korisniku prigovore koje nalogodavac kao dužnik može isticati prema korisniku po osiguranoj obvezi (čl. 1043. st. 1. ZOO-a).

Dakle, bankarska garancija je ugovor kod kojeg banka ne ispunjava obveze glavnog dužnika iz osnovnog ugovora, već u slučaju neispunjenja nalogodavčeve obveze, banka ispunjava svoju obvezu korisniku garancije.

Prvostupanjski je sud pravilno zaključio da kod garancije na prvi poziv, banka ne može isticati prema korisniku prigovore koje nalogodavac kao dužnik, može isticati prema korisniku po osiguranoj obvezi. Nesporno je da je u predmetnoj garanciji navedeno da tuženik odgovara „na prvi poziv bez prigovora“ pa se tuženik mogao koristiti samo prigovorima koji proizlaze iz uvjeta garancije. Tuženik se obvezao na isplatu neopozivo i bezuvjetno na prvo traženje, što znači da se radi o samostalnoj bankarskoj garanciji u smislu odredbe čl. 1039. ZOO-a koja je pravno neovisna od postojanja i pravovaljanosti osnovnog ugovora. Samim pozivom korisnika garancije (tužitelja) na plaćanje onog što je u garanciji navedeno, nastupa tuženikova obveza, bez mogućnosti isticanja prigovora koje bi glavni dužnik mogao staviti.

Dakle pravilno je prvostupanjski sud zaključio o neosnovanosti tuženikovih prigovora utvrdivši da je čl. 4. st. 2. Ugovora o izdavanju garancije ugovoreno da ukoliko nastupi garantirani slučaj, te Korisnik garancije postavi prema banci zahtjev za isplatu dijela ili cijelog garantiranog iznosa, banka će osnovanost tog zahtjeva ocijeniti isključivo na temelju uvjeta navedenog u garanciji ne upuštajući se u ispitivanje pravne osnove zahtjeva. Također je ugovoreno da banci nije potrebna suglasnost nalogodavca i solidarnih dužnika da bi izvršila plaćanje.

Nesporno je tužitelj pozvao tuženika na isplatu po predmetnom ugovoru i jamstvu dopisom od 20. siječnja 2012.

Prema čl. 2. Ugovora o izdavanju garancije, ona vrijedi najkasnije do 30. siječnja 2012., što znači da je tužitelj u ugovorenom roku pozvao banku na ispunjenje obveze (a što ni među strankama nije sporno). U slučaju kad bankarska garancija sadrži klauzulu o tome da ona vrijedi do određenog roka, obveza banke vrijedi i nakon isteka tog roka, ako je korisnik garancije prije isteka pozvao banku na plaćanje. Dakle, za očuvanje prava iz garancije dovoljan je poziv banci za plaćanje, što je tuženik nesporno učinio.

Tuženik kao garant odgovara onoliko i onako kako je preuzeo obvezu u garanciji, neovisno o sadržaju ugovora za kojeg je garancija izdana. U konkretnom slučaju odgovara za iznos do 974.090,00 EUR. U stečajnom postupku prijave tražbina vrše se u kunama sukladno odredbi čl. 257. st. 1. t. 3. SZ-a, slijedom čega je tužitelj pravilno prijavio potraživanje u stečaju nad tuženikom u kunama (protuvrijednost u kunama u iznosu od 7.403.084,00 kn), a time je i pravilno zahtijevao da sud utvrdi osnovanost te tražbine.

Garancija je izdana za dobro izvršenje posla i predstavlja 10% ugovorene vrijednosti posla (čl. 1. t. 6. i čl. 2. st. 1. ugovora).

Tuženik je tijekom postupka isticao da tužitelj nije imao primjedbe na izvedene radove po osnovnom ugovoru, dok je tužitelj podneskom od 9. svibnja 2017. i s priklopljenim ispravama obrazložio nedostatke izvršenja radova društva Vemos d.o.o. (nalogodavca), zbog čega je zatražio isplatu po garanciji. Tuženik tek žalbenim navodima ističe prigovore u kojima navodi nedovršene radove u visini od 20% te da nije utvrđeno koji su to radovi te ističe

novaciju kao razlog prestanka njegove obveze odnosno jer je društvo Ventilator preuzelo obvezu dovršiti radove.

Prvenstveno se ističe da su stranke prekludirane u svom pravu tek u žalbenom postupku iznositi nove činjenice ili predlagati nove dokaze (čl. 352. ZPP-a). Nadalje, odredbom čl. 145. st. 1. ZOO-a propisano je da obnova (novacija) nastaje ako se vjerovnik i dužnik suglase da postojeću obvezu zamijene novom i ako nova obveza ima različitu glavnu činidbu ili različitu pravnu osnovu, što tuženik ničim nije dokazao.

Neosnovano tuženik navodi da je njegova obveza prestala jer je drugo društvo dovršilo poslove koje je nalogodavac bio dužan izvršiti. Upravo suprotno, iz toga je upravo vidljivo da nalogodavac za kojeg je tuženik garantirao „za dobro izvršenje posla“, svoj posao nije uredno izvršio i zbog toga je i nastala tuženikova obveza isplatiti ugovoreni iznos.

Naime, tužitelj je podneskom od 9. svibnja 2017. naveo društva koja su uklanjala nedostatke radova nalogodavca: Monter – kod d.o.o. Pljevlja i Enker Tešanj, kako bi termoelektrana mogla biti puštena u pogon. Za otklanjanje nedostataka i nabavu neisporučene opreme tužitelj je angažirao i društvo Baranka export-import Pejanović d.o.o. Nalogodavac tužitelju nije niti isporučio svu opremu na temelju ugovorenih radova. Nedostatke su tužitelj i nalogodavac utvrdili zapisnikom od 12. kolovoza 2010. i zapisnikom o primopredaji radova od 19. kolovoza 2010., što tuženik tijekom postupka nije osporio. Dakle, činjenica da su nedostatke i popravke izvršila druga društva ne utječe na tuženikovu obvezu iz garancije po nalogu društva Vemos za čije radove je tuženik garantirao.

Također nije od odlučne važnosti na tuženikovu obvezu isplate po garanciji što je tužitelj i s društvom Ventilator ugovorio dovršetak radova koje nije dovršio nalogodavac, osim kao dokaz da nalogodavac uistinu nije ispunio sve svoje ugovorne obveze po osnovnom ugovoru.

Stoga je zaključak prvostupanjskog suda o postojanju tužiteljevog prava na naplatu po garanciji, odnosno o osnovanosti tužiteljeve tražbine u suglasnosti s provedenim dokazima odnosno ispravama u spisu.

U predmetnom ugovoru o garanciji uvjet za isplatu ugovorenog iznosa je da je zahtjev korisnika postavljen do najkasnije 30. siječnja 2012., dok je Jamstvom izvedbe sigurnosti broj 94-660-526-3 (list 30. spisa) tuženik izričito naveo da se odriče svih „prigovora i obrana“ po ugovoru za zamjenu postrojenja elektrostatičkog filtra u Termoelektrani Pljevlja.

Dakle, prvostupanjski je sud pravilno ocijenio sve isprave (Ugovor o izdavanju garancije, Jamstvo izvedbe sigurnosti izdano po Centar banci d.d. Zagreb, Izjavu o povlačenju jamstva od 20. siječnja 2012., ovjereni prijevod pismena od 11. listopada 2012. iz arbitražnog postupka kojeg je pokrenulo društvo Vemos d.o.o. pred Međunarodnim arbitražnim sudom pri Međunarodnoj trgovačkoj komori u Parizu) i njihovu valjanost i pravilno zaključio da je tužitelj kao korisnik devizne garancije za dobro izvršenje posla prema Ugovoru o izdavanju garancije broj 264/2009 i Jamstva izvedbe sigurnosti broj 94-660-526-3, osnovano od tuženika zatražio isplatu navedenog iznosa, na temelju odredbe čl. 1043. st. 1. ZOO-a.

Budući da su stranke bile u poslovnom odnosu iz ugovora o garanciji plativoj na prvi poziv bez prigovora, potvrđenoj i jamstvom kojim se tuženik odriče svih prigovora iz osnovnog ugovora nalogodavca i tužitelja, te da je tužitelj u garantnom roku pozvao tuženika na isplatu, prvostupanjski sud je pravilno odlučio kada je utvrdio osnovanom tražbinu tužitelja Elektroprivreda Crne Gore A.D. Nikšić prema tuženiku – stečajnom dužniku Centar banka d.d. u stečaju Zagreb u iznosu od 7.403.084,00 kn kao vjerovnika IV. višeg isplatnog reda (čl. 266. st. 1. i čl. 270. SZ-a, čl. 1039. i čl. 1043. ZOO-a).

Slijedom navedenog, odbijanjem tuženikove žalbe pobijana presuda je potvrđena u točki 1. izreke (čl. 368. st. 1. ZPP-a).

Odluku o troškovima postupka prvostupanjski je sud donio na temelju odredaba čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12 i 103/14; dalje: OT).

Tuženik je podnio žalbu protiv odluke o troškovima postupka u točki 2. izreke. Odluci o parničnim troškovima tuženik argumentirano ne prigovara, a prvostupanjski je sud i tu odluku valjano obrazložio, navođenjem parničnih radnji za koje dosuđuje trošak, u kojem iznosu i po kojoj osnovi.

Tužitelj je podnio žalbu protiv točke 3. izreke pobijane presude kojim je odbijen njegov zahtjev za naknadu troška. Iz sadržaja žalbe je vidljivo da ju je podnio protiv dijela te odluke navodeći da je prvostupanjski sud kod odmjeravanja troškova za zastupanje tužitelja na ročištu održanom 10. studenog 2014., za sastav podneska od 13. srpnja 2016., za zastupanje na ročištu 3. svibnja 2017., za sastav podneska od 9. svibnja 2017. i za zastupanje na ročištu 4. srpnja 2017. pogrešno odmjerio troškove prema OT, koji su dosuđeni u ukupnom iznosu od 47.515,00 kn.

Pravilnom primjenom OT tužitelju se priznaje trošak za:

- zastupanje na ročištu 10. studenog 2014. po Tbr. 9.1. OT u iznosu od 62.020,00 kn,
- sastav podneska od 13. srpnja 2016. po Tbr. 8.3. OT u iznosu od 500,00 kn (jer se ne radi o podnesku kojim tužitelj odgovara na navode odgovora na tužbu niti se očituje na nalaz vještaka),

- za sastav podneska od 9. svibnja 2017. po Tbr. 8.3. OT u u iznosu od 500,00 kn (jer se ne radi o podnesku kojim tužitelj odgovara na navode odgovora na tužbu niti se očituje na nalaz vještaka),

- zastupanje na ročištu 4. srpnja 2017. po Tbr. 9.2. OT u iznosu od 31.010,00 kn,

što ukupno iznosi 94.030,00 kn, uz PDV od 25 % u iznosu od 23.507,50 kn trošak ukupno iznosi 117.537,50 kn.

Dakle, razlika od dosuđenog troška prvostupanjskog suda i utvrđenog troška za navedene radnje iznosi 70.022,50 kn.

Tužitelju je dosuđen i trošak žalbenog postupka u ukupnom iznosu od 6.496,00 kn (za sastav žalbe po Tbr. 10. OT u iznosu od 2.500,00 kn koliko je zatražio, uz PDV od 25% u iznosu od 625,00 kn) i pristojbu na žalbu u iznosu od 3.371,00 kn) sukladno odredbama čl. 154. i čl. 166. ZPP-a.

Poslovni broj: 27 Pž-1178/2018-5

9

Slijedom navedenog, pobijana je presuda potvrđena u točki 2. i u dijelu točke 3. izreke za odbijeni dio tužiteljevog zahtjeva za naknadu troška u iznosu od 232.046,25 kn (čl. 368. st. 1. ZPP-a), dok je preinačena u preostalom dijelu na način da je tuženiku naloženo da tužitelju, povrh iznosa od 400.756,25 kn, naknadi i daljnji pamični trošak u iznosu od 70.022,50 kn (čl. 373. t. 3. i čl. 166. st. 3. ZPP-a).

Zagreb, 14. studenog 2018.

Predsjednik vijeća

Lidija Tomljenović, v. r.

Za ločnost opravka – ovlašteni službenik
Brankica Curman